

הלכנו לאורך החוף על הטיילת. הכל מוחזק טוב ונקי. נעצרנו ליד מה שהיה פעם מיסעדת המיפלט האחרון, מיסעדת הדגים המפורסמת בשארם, שהיתה שייכת למיכאלו ולפלוגי. עכשיו נשארה רק הקונוסטרוקציה, ועליה שלט באנגלית: "כאן תסתח מיסעדת דגים". אינשאללה. פלוגי נעצר ושלח מבט עצוב לעבר שריידי הפחמים והאפר, שנותרו על הגריל. כאן הוא בילה הרבה שעות והפך קילוגרמים רבים של דגים על האש.

הגה, עכשיו, נפרצו כל הגבולות. הכל מותר. כל חיות-המים, שחשבו לתומם כי הגיעו לאחרית-הימים, מצאו את עצמן פיתאום, מונחות על צלחת, כמעדן, במיטעדה מפוארת בקאהיר, או סתם מבושלים בתוך סיר מפויח בצורה פרימיטיבית באי-זו מיסעדה נידחת במיפרץ שארם-אלי-שייח'. אך המצרים אמרו לנו שהם מתארים גנים להקמת רשות-שמורות-טבע משלהם.

חתונה

משולשת

קטפנו אותו משם. מרחוק ראינו בניי אדם. באמצע הטיילת, במקום שנסתח זמן לא רב לפני הפינוי, ישבו אנשים. זוגי תיירים מאנגליה, הנמצא בירח דבש. הם הגיעו באוטובוס מקאהיר. שמונה שעות נסיעה מתישה. הכביש הרוס. הם מתאכסנים במלון מארינה שארם וזו להם הפעם הראשונה כאן.

היה שם זוג צרפתי וצעירה גרמניה. שי דיברה עברית שוספת. היא הסתובבה בסניי כשנה בתקופה שהישראלים היו כאן. כשהגיעו המצרים, נסעה לגרמניה הביאה עם החבר שלה קרוואן, כדי להסיע צוללנים לקפארי-צלילה בחופי-סיני. אבל צוללנים אינם מגיעים, ואין להם עבודה בינתיים. אולי תהיה כשהכל יתארגן מחדש.

היא הסבירה שהמצב השתנה. בחורה לא יכולה כמעט להסתובב לבד. שלא לי דבר על הליכה בגדיים. להשתוף בעירום — הס מלהזכיר. היא סיטרה שבקיץ לבשה חולצה ללא שרוולים, ולא הפסיקו להטריד אותה. היא גם התלוננה ששוטרי מיסט-רתהתירות המצרית מבקשים כל הזמן לראות דרכונים ומטרידיים.

זו טענה ששמעתי מכל תייר זר, לכל אורך הדרך וגם מכחור ישראלי שפגשתי

ך כך מצאנו את עצמנו יושבים בפתח המיסעדה של סולימאן. מיסעדה שהיתה שייכת פעם למרציאנו. למעלה, כתובת אדומה גדולה בעברית: מרכז הפלאפל. פלאפל לא אכלנו שם, הפעם, אבל לובי-סטרים אדומים גדולים ובשרניים אכלנו. מובראק סיפר שהם מוציאים מאות קיר לוגרמים של לובסטרים מהים, ונוסעים למי-כור אותם בקאהיר. ואחרי תקופת שקט כל-כך ארוכה, אין ספק שדגת-הים התרבתה יפה.

אחרי שתוקן סוויטוף התקר, ומובראק סירב בתוקף לקבל תשלום מהחברים שלו, ירדנו לחוף נעמה.

גם עכשיו, בשעות אחר-צהריים, היה החוף ריק כמעט לחלוטין. הפועל בבית הלבן עדיין ניקה הבריק את תחלונות הגדולים, אך בתי-השימוש בקומה התחתונה נה היו בלתי-מטופלים. וזה לאו דווקא מייחד את המצרים. נזכרתי במאות הישר-ראלים הרועשים שנהגו לבוא הגה בכל הודמנות. בשקיות הניילון ובקופסאות הי-שימורים שהיו מתגלגלות על החול.

11 בתי-שימוש, ללא אסלות, עומדים באמצע שום דבר, ליד תחנת-הדלק של העיר, מראה המזכיר קטעים מטרטו של פרדיקו פליני. נראה כאילו עומד להיות מוקם שם בית-שימוש ציבורי.

כסרם של פליני

בנואיבה. מאיתנו לא ביקשו דרכונים, אף לא פעם אחת, במשך כל הטייל.

את המקום הזה, שנקרא קלאב ביץ', מנהל זוג צעיר, נשואין מעורבים. הוא מצרי בשם מאגדי. אבל תקראי לי מייק, כי לכולם קשה לזכור את השם מאגדי. הוא גר בי-משך שמונה שנים בלונדון ועבד במיסעי-דה בגולדרס גרין, איזור יהודי בבירה הבריטית. שם הכיר את אשתו, אנה, בת 25, שעזבה לפני שנתיים את פולין ועברה למערב. הם התחתנו שלוש פעמים: פעם ראשונה בלונדון, ואחרי-כך בקאהיר ובחור-שח.

מאגדי ואנה חשבו להגר ממצרים, אבל באו לשארם לפני חודש, וגדלקו למקום. היא מסתובבת במיכנס-גינס קצרים גזור רים ובחולצה ורודה ללא שרוולים. זוג ליי-ברלי במיוחד לגבי מצרים. המיסעדה שלהם היתה ההומה ביותר מכל המקומות שעברנו בהם לאורך החוף.

השמש התחילה לשקוע. האורות על הי-טיילת נדלקו כולם בשורה ארוכה, מקצה אחד של המיפרץ לקצה השני, שרשרות של מנורות צבעוניות קישטו כל מיבנה. הים נצבע בחורר. שקט. אדוות קטנות היכו בחוף ברחש כמעט בלתי-נשמע. הי-הרים החשופים קיבלו צבע אדום, נבלעים לתוך החושך. עננים, בכל מיני גוונים של כחום, עשו צורות בשמיים.

לא חשוב מי יושב איפה, הטבע היה כאן לפני כולם, והוא שיישאר אחריהם.

(בגליון הבא תדווח ענת סרגוסטי על רשמיה בדה ובנואיבה.)

המיסעדה שהיתה

אריה (פלוגי) פלוגה עומד ליד הגריל של מיסעדת-הדגים המפורסמת, המיפלט האחרון, יום לפני הפינוי משארם. כשבא לבקר במקום גילה שהמיבנה אינו קיים יותר.

כיום לא נותר מיבנה-העץ של המיסעדה, אלא רק שלד הברזל. שלט המוצב במקום מספר שתקום כאן בקרוב מיסעדת-דגים חדשה. בית-הים אין פוקדים את העיר הדרומית תיירים.

הפולניה

אנה, צעירה פולנייה שעתה את פולין ומתגוררת בשארם.

והתחתנה עם מצרי